

ὡν κρείτων τοῦ νῦν τῆς Ὀμοιοῦς εἶπομεν τὴν ιδέαν, καὶ νῦν ἐπαναλαμβάνομεν αὐτήν. Ὁ θίασος τῆς Ὀμοιοῦς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἕαν τοιοῦτος, διότι στερεῖται πολλῶν στοιχείων. Οἱ ὑποκριταὶ πλὴν κωμικοῦ τινος, στεροῦνται ἐν πολλοῖς τέχνῃς, ἀνεκτοὶ μόνον εἰς μίμικας κινήσεις. Αἱ δὲ ἀμφιέσεις αὐτῶν (costumes) οὐδαμῶς εἰσὶν ἀξίαι σκηνῆς, διότι καὶ ἀκομψοὶ εἶνε καὶ τὸ χεῖριστον μὴ καθααί.

Τὸ μιμόρημα (ballet), καίπερ μὴ δυνάμενον νὰ παραβληθῇ πρὸς τὰ τῶν εὐρωπαϊκῶν θεάτρων, οὐκ ἥττον εἶνε καλὸν καὶ εὐάρεστον. Ἡ πρῶτη ἰδίᾳ ὀρχηστρὶς κέκτνται πολλὴν χάριν ἐν τε ταῖς κινήσεσιν καὶ τῇ ἐκφράσει τοῦ προσώπου, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπανελημμένως χειροκροτεῖται. Ἡ δευτέρα ἐπίσης εἶνε καλὴ, ἀλλὰ ταχέως ἀποκάνει. Ἐπίσης ἐν τῷ χορῷ ὑπάρχουσι τινὲς καλαί.

Ἐτελεσθῇ ἐν Παρισίοις ἑορτὴ τιμῆς χάριν τοῦ Gounod ἐν τῷ Trocadéro. Τῆς ἑορτῆς ταύτης τὸ πρόγραμμα κατορθώθη ἐκ τῶν ἐξῆς ἔργων τοῦ μελοποιῦ τοῦ *Fauet: Sapho. Reine de Saba* καὶ *Polyeucte. Rédemption* καὶ *Mors et Vita* καὶ ἐκ δύο messes, τῆς τῆς Jeanne d'Arc καὶ τοῦ Paques. Πρὸς τούτοις ἐλέγχθησαν καὶ στίχοι τοῦ J. Barbier ὑπὸ τῆς χαριεστάτης ὑποκριτρίας τῆς Γαλλικῆς-Κωμωδίας δεσποινίδος Bartet.

ΧΡΟΝΙΚΑ.—Ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο διδάσκουσι δύο ἑλληνικοὶ θίασοι, ὁ τῶν κ. κ. Ταβουλάρη, συμπραττούσης αὐτῇ καὶ τῆς κ. Παρασκευοπούλου, καὶ ὁ θίασος Προόδου ἐν τῷ ἐκρινῶ Θεάτρῳ Παραδείσῳ. Ἐν δὲ Πειραιεὶ διδάσκει θίασος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ἀλεξιάδου. Ἐν Σμύρνῃ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Προκυμαίας διδάσκει θίασος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Καρδοβίλλη, συμπραττούσης τῆς δεσποινίδος Αἰκ. Βερῶν.

Ἐν Ἀθήναις ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ θίασου Προόδου πρωτότυπον ὄραμα, ὑπὸ τοῦ Δ. Δεστούνη, ἐπιγραφόμενον ἡ *Κοιτωνία*. Τὸ ὄραμα τοῦτο διαίρεται εἰς τρεῖς πράξεις. Σαφεῖς πληροφορίας περὶ αὐτοῦ δὲν παρέχουσιν αἱ ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες. Τὸ περίεργον ὅμως εἶνε ὅτι, καθ' ἃ φέρεται, αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς κατέβαλε τὰ ἔξοδα τῆς παραστάσεως, ἐπιφυλάξας δι' ἐαυτὴν τὰ κέρδη.

Ἀγγέλλονται δὲ καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο νέα ἔργα, πολλῶν προθυμοποιουμένων νὰ λάβωσι τοῦλάχιστον τὸ δίπλωμα τοῦ Συνδέσμου τῶν δραματικῶν συγγραφέων. Οὕτω θὰ ἐκτελεσθῇ κωμειδύλλιον. Αἱ ὑπαίθριοι Ἀθηναῖοι κατὰ μίμησιν τοῦ ἰταλικοῦ μελοδραματίου *Gran Via*, ὅπερ πέρυσιν ἐξετέλεσεν ἐνταῦθα ὁ θίασος τοῦ κ. Stavollo καὶ ὅπερ ἐγένετο δημοτικὸν ἐν Ἀθήναις. Ἐπίσης ἀγγέλλεται καὶ ἄλλο κωμειδύλλιον ἐπιγραφόμενον *Πενθερά*. Ἐπὶ πᾶσιν εὐχόμεθα τοῖς Ἀθηναίοις καλὴν χώνευσιν.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΒΛΑΧΙΚΩΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΩΝ. I

Ἀχ! πῶς, καὶ μένον παιδί μου, τὴν δόλια σου νεότη νὰ κλάψω,
Ἀχ, πῶς τ' ἀράτο κορμί σου 'ς τὸ ἄπονο χῶμα νὰ θάψω...

Νεὶός γιὰ χρατὶς γιὰ στεφάνι, τ' ὀλόφωτο σπῖτι σ' ἀφίνεις
'Σ ἄφωτο μνημα ποῦ κάλλος καὶ νεότη διψᾷ γιὰ νὰ κλίνης;

1) Ὡς καὶ παρ' ἡμῶν λέγονται.

Γύρνα, χρυσὲ ἥλιέ μου, καὶ πῆς 'ς τὴν φτωχὴ σου μαννούλα,
Ποῖον παράπονον μοῦχες βαθεῖα 'ς τὴν πικρὴ σου καρδοῦλα!

Ὅπ' ἀκριβὲς μ' ἀγγελοῦδι, τ' ὠγρὸ πρόσωπό σου 'γυρνοῦσες
Ὅλον τὸν κόσμον μὲ μιὰ καὶ μόνη ματιὰ σου ροφοῦσες...

Τί δὲν μὲ πῆρες μαζὺ σου ἀλλ' ἔτσι μ' ἀφῆκες κλεισμένη
'Σ ἔρημον σπῖτι γιὰ πάντα, σὲ μαῦρ' ἀπὸ πῖσσα 'ντυμένη;

Σ' εἶδα προχθὲς 'ς τ' ὄνειρό μου: Τὴν γλῶσσά μου 'δάγκασαν

[φείδαν

Ἔπεσ' ὁ στῦλος μὲ βρόντο ἡ στέγη 'κρημνίσθηκ' ἡ ἴδια...

Ἀχ! 'ς τὴν στιγμὴν, ἀκριβό μου, ἐξύπνησα καὶ 'ς τὴν εἰκόνα
Τρέχω τρελλὴ μεθυμένη κι' ἀμέσως πετιοῦμαι 'ς τὰ γόνα...

Αχχαριστῇ τὰ μαλλιά μου νὰ τὰ ξεριζώσω 'ζητοῦσα
Γιατί τὸν ἄσπλαγχνον χάρο σιμά σου νὰ στέκη 'θωροῦσα...

Θέλω 'ψηλὰ νὰ φωνάξω ἀλλ' οὔτε φωνὴ δὲν μοῦ μένει
Κ' ἔπεσα 'πίστομα, γυιέ μου, νεκρὰ καὶ λειποθυμημένη...

Σὰν ἀπ' τὸν ἄλλο τὸν κόσμον 'ζωντανέψα, τέκνον καὶ μένον,
Σὺ δὲ βαθεῖα μου 'κοιμώσουν σὰν ἡμερὴ ὄζειν 'ξάπλωμένο...

Σκύβω σιγὰ καὶ μὲ φόβο, ἀρνάκι μου, νὰ σὲ φιλήσω
'Σ τὸ μετωπὸ σου τὸ κρῶς 'μαρμαρώσα κ' ἔγγρα 'πίσω!...

Γύρνα, χρυσὲ ἥλιέ μου, καὶ πῆς 'ς τὴν φτωχὴ σου μαννούλα
Τί πόνον μωκρυβες τόσο καιρὸ 'ς τὴν πικρὴ σου καρδοῦλα...

Ἄνοιξ' ἐκεῖνα τὰ μάτια, ὦ! ἄνοιξ' τα μιὰ στιγμὴ μόνον
'Ἴσως 'μπορέσω λιγάκι νὰ σβύσω τὸν μαῦρον μου πόνον...

Ποῦνε τὸ γέλοιό σου, γυιέ μου, ἄχ! ποῦ τὰ τραγοῦδι' οἱ χοροὶ σου:
Πῶς! ἄλλη μιὰ δὲν θὰ ἴδω τὴν ἀφροπλάσμενὴ μορφὴ σου;...

Πῶς δὲν 'λυπήθης καὶ 'μένα ποῦ σ' ἔφερ' εἰς τέτον' ἡλικία,
Πῶς δὲν 'λυπήθης, ποῦλί μου, δὲν σοῦτανε 'λίγο ἀμαρτία,

Πῶς δὲν 'λυπήθης τὴν Ἄττα,² ποῦ σ' ἔκαμε νεῖδ παλληκάρι,
Χάρες ποῦ σοῦδωσε μύριες, ποῦ σ' ἔκαμ' ἀηδόνι μὲ χάρι;

Εἰς τὴν δουλειὰ λεοντάρι εἰς δὲ τὸ μυαλὸ διαλεγμένο,
Μ' ἄστρο 'ς τὸ μέτωπ' ἐπάνω κι' ἀπ' ὅλους ἐδῶ 'πληνμένο...

Νὰ μὲ ἀφίσχης τὴν μαύρη νὰ κλαίω πικρὰ νύχτα-μέρα
Κι' ἄλλη χαρὰ νὰ μὴ νοιώσω ἡ δόλια 'ς τὸν κόσμ' ἐδῶ πέρα!...

Κύττα, ψυχούλά μου, γύρω νὰ ὀῆς τὰ συντρόφια σου τέλος,
'Ερχονται νὰ σ' εὐχρηθῶνε νὰ λάγης καὶ σὺ καλὸ μέρος,

'Σ τὸν ἄλλο κόσμον ποῦ ψεύγεις... ἄχ! κόσμ' ἀπὸ πίκρες γεμάτο
Κόσμ' ἀπὸ κόλασι μαύρη, γιὰ μάιννα ποῦ καὶ ἐδῶ κάτω!...

Ἐν Βιέννῃ.

Γ. Σαϊτακτοῦς

2) Ὀμηρικὴ προσφώνησις κυρίως πρὸς μητέρα.

Ὁ ἐπεύθυνος ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Πέραν Τυπολитоγραφεῖον ΝΕΟΛΟΓΟΥ